

מדת בדרך

שיעון חזק היומי בדרך קצרה

לע"נ מרן ר' ברוך דב בר' שמואל
דוד ליבוביץ זצוק"ל
הנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 67 פרשת ויצא תשע"ד

שקלים כא- כב יומא ב-ו

משנה בשר קדש קדשים שנטמא בין באב הטומאה או בולד בין בפנים בין בחוץ לב"ש ישרף בפנים והנטמא באב הטומאה בחוץ ישרף בחוץ, ולב"ה הכל ישרף בחוץ מלבד מה שנטמא בולד בפנים שישירף בפנים

דף כב לר"א מה שנטמא באב ישרף בחוץ ובולד ישרף בפנים, ולר"ע ישרף במקום שנטמא.

גמרא בר קפרא אומר במשנה שאב הטומאה מדובר בטומאה מהתורה ובולד מדובר בטומאה דרבנן, ולר"י יוחנן בשניהם מדובר בטומאה דאורייתא, ולפי"ז קשה מה שאמרו ב"ש שיש חילוק בין אב לולד ואם שניהם מהתורה שניהם ישרפו בחוץ, וגם מה שחילקו ב"ה שמה שנטמא בפנים בולד ישרף בפנים ואם זה דאורייתא אין לחלק בין נטמא מולד לנטמא מאב, ועל בר קפרא גם קשה שבי"ש אמרו הכלי ישרף בפנים חוץ ממה שנטמא מאב בחוץ ומדוע יש חילוק באב הטומאה אם נטמא בפנים או בחוץ אך ניתן לבאר כדעת ר"ע שבמקום טומאתו שם שריפתו, ומה שחילקו ב"ה בנטמא בולד בין נטמא בפנים או בחוץ אף שניהם הוא מדרבנן אלא זה כדעת ר"ש שמאכלו ומשקהו של מצרע גם משתלח חוץ לגי מחנות, לכן מה שנטמא בחוץ לא מכניסים בפנים.

משנה אברי התמיד ניתנים בחצי הכבש ומטה לצד מערב ושל מוסף ניתן במזרח של ר"ח ניתן על כרכוב המזבח, השקלים והביכורים נוהגים רק בזמן הבית, מעשר דגן ובהמה ובכורות נוהגים גם כשאין בית, והמקדש שקלים וביכורים כשאין בית הם קדושים, ולר"ש ביכורים בזמן הזה אינם קודש.

גמרא כרכוב הוא אמה בין קרן לקרן מקום הילוך הכהנים.
ר' ירמיה סובר שמוספי ר"ח קודמים למוספי שבת והוכיח את זה מהברייתא ששיר ר"ח קודם לשיר של שבת, ור"י יוסי חילק ששבת הוא כדברי ר' יוחנן שהוא לפרסם שקידשו ב"ד את החודש ועל מוסף שבת אמר שיר של ר"ח, אך ודאי מוספי שבת קודמים לשל ר"ח כי התדיר מחבירו קודם לו.

בדעת ר"ש שמעו שקלים בזמן הזה קדשו, ור"ש בן יהודה אמר בשם ר"ש שגם שקלים לא קדשו, גר בזמן הזה צריך להפריש רביעית כסף עבור קן, ור"ש אמר שרבו יוחנן בן זכאי ביטל את זה שלא יהיה תקלה בכסף הזה, כמו שכתוב שבזמן הזה לא מקדישים ולא מעריכים, ולא מגביהים תרומות ומעשרות, ואם הקדיש או העריך או החרימם או הגביה כסות תשרף בהמה יתיקר שנועל בפניה הדלת והיא מתה מעצמה, והמעוות לכו לים המלח שלא יהיה תקלה, אף שר"י יוחנן ביטל את הקן של הגר אך אם הקדיש הוא קדוש, ור"י יודה ענתודרייא שאל **עמוד ב** שכאן בגר חל הקדש בדיעבד ואילו בשקלים אמרו בשם ר"ש שלא חל בדיעבד, ור"י יוסי מחלק בשקלים אי אפשר להקדיש כי גם כשיבנה בהימ"ק יצטרכו להקריב רק מתרומה חדשה ואילו זה יכול להביא גם ביישנה, ואין לומר שייחול הקדש בשקלים וכשיבנה המקדש זה יהיה חדש כי אם יבנה בניסן זה כבר יהיה ישן ובגר אין לחשוש לכך ואמרו בשם רב שהלכה כר"ש.

ת.ו.ש.ל.ב.ע

מסכת יומא

דף ב משנה שבעת ימים קודם יו"כ מפרישים את הכהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין, ומכניס כהן נוסף שמא יהיה בו פסול, ולר"י יהודה מכניס לו אשה נוספת שמא תמות אשתו וכתוב וכפר בעדו ובעד ביתו שהיא אשתו, ואמרו לו שאין לדבר סוף.

גמרא כתוב שז' ימים קודם שריפת פרה אדומה מפרישים את הכהן השורף מביתו ללשכה שעל פני הבירה בצפון מזרח וקראו לה לשכת בית האבן שכל מעשה פרה היה בכלי אבנים וכלי אדמה כיון שהיו מטמאים את הכהן השורף להוציא מלב הצדוקים שאמרו שהפרה נעשית רק בטהורים מעורבי שמש, לכן תיקנו שתיעשה בכלים שאינם מקבלים טומאה שכל יזולו בה והלשכה בפרה מזרח שפרה נקראת חטאת שמעשה בצפון וגם כתוב בה אל נכח פני אהל מועד במזרח ולכן תיקנו להכר בצפון מזרח.

לר' יוחנן היה מקום בהר הבית ששמו ביהר, ולר"ל כל המקדש נקרא בירה שכתוב הבירה אשר הכינותו.

ר' יוחנן אומר שלומדים שצריך לפרוש ממה שכתוב במילואים כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם, לעשות זה מעשה פרה לכפר זה מעשה יו"כ, ואין לומר שכל הפסוק מדבר על פרה כי אינה בת כפרה אך הפסוק לא מדבר רק ביהו"כ כי כתוב צוה ולומדים גזירה שוה צוה צוה שכתוב בפרה זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר ולומדים שגם בפרה יש פרישה **עמוד ב** ואין לומר שלומדים גזירה שוה צוה צוה לענין יו"כ בלבד, כי ביהו"כ כתוב צוה בסוף העשייה ואילו במילואים ובפרה כתוב צוה קודם העשייה.

אך לכאורה נלמד פרישה לכל קרבנות שכתוב שם צוותו ואין לומר שלא לומדים גזירה שוה פרישה ממה כי ר' ישמעאל אומר שלומדים כן גז"ש אפילו שיבה של הכהן אחר הסגר מצורע, מביאה של הכהן, אך זה דוקא כשאין משוה שדומה יותר ואם יש דבר שדומה יותר לומדים אותו.

אין לומר שנלמד מלכפר על כל קרבנות כיון שלא יודעים איזה כהן יקריבם ואין לומר שנצטרך פרישה לכל אנשי משמר בזמן עבודתם שלומדים רק לדבר שקבוע לו זמן וכל קרבנות ישנם כל יום ואין לומר שלומדים על רגלים כי הם נוהגים כמה פעמים בשנה ואין לומר שנלמד מזה על רגל מסיימים ולא בגלל שאין העדפה שחג המצות הוא הראשון וחג סוכות יש בו מצוות נוספות, אלא שעדיף ללמוד דבר שהפרישה היא ליום אחד ולא פסח או סוכות שמצוותם היא ז' ימים, ואין לומר שנצטרך פרישה ליום השמיני כי עדיף ללמוד לדבר שאין קדושה לפניו ולא לשמיני עצרת שיש קדושה לפניו, אך לכאורה יש קיו

דף כא ר"ש בברייתא אומר שכה"ג שמת באה מנחתו מהיורשים ואמרו בשם ר' יוחנן שמן התורה באה מהציבור, וכשנדחקו הציבור תיקנו משל יורשים, וכשפשעו בה חזרו לתקן שאב מהלשכה.

ר' יוחנן הסתפק אם מביאים שלימה בבוקר ושלימה בערב או שמביאים שלימה בבוקר ובערב לא מביאים, והוא פשט מהפסוק שכתוב מנחת תמיד, וכן הוא הסתפק בנסכים אם מביא ג' לוגין בבוקר וג' בערב, או שמביא לוג ומחצה בבוקר ולוג ומחצה בערב, ור' חזקיה אמר שיש גם ספק לענין ב' קומצים של לבונה, אם ב' בבוקר וב' בערב או קומץ אחד בבוקר ואחד בערב, ור' יוסה אמר שלומדים קומץ ממנחת חוטא ושם היה ב' קומצין וכן כאן, וכן ג' לוגים לומדים מתמיד של ערב, וא"כ ג' לוגין בבוקר וג' בערב, אך גם בתמיד יש להסתפק אם לא הביא נסכים בבוקר אם יביא בערב ו' לוגין להשלים.

ר' יונתן אמר שהיו צריכים למעול באפר פרה, אלא שגזרו שלא ימעלו בה, ואף שבריותא לומדים מחטאת היא שמועלים בה ומשמע שדוקא בה מועלים ולא באפרה, ור' אבהו אמר שבתחילה היו מתרפאים באפר לתת אותו על מכה ואח"כ גזרו שימעלו בה ואחר כך שנהירו בה גזרו שלא ימעלו בה.

קיינים פסולות באות משל ציבור ור' יצחק אומר שהוא תנאי ב"ד שהמספק את הקיינים יספק את הפסולות והאבודות.

פרק כל הרוקן

משנה לר"מ כל הרוק שנמצא בירושלים טהור חוץ מהרוק שבשוק העליון, ולר"י יוסי באמצע השנה מה שבאמצע טמא ובצד טהור, וברגלים מה שבאמצע טהור ומה שבצד טמא שהמעטים הולכים בצד, לר"מ הכלים שנמצאו בירושלים בדרך ירידה למרחק מאים, ודרך עליה טהורים שעולים בדרך אחרת מהירידה, ולר"י יוסי הכל טהור חוץ מהסל והמגרפה והמריצה שמויחדים לקברות, סכין שמצאו ביי"ד ניסו יכול לשחוט בה מיד, ובי"ג יטביל שוב ואם מצא קופץ יטביל גם ביי"ד ואם חל יי"ד בשבת יכול לשחוט בה מיד, **עמוד ב** מצא בטי"ו שוחט בה מיד ואם הקופץ קשור לטכין הוא סכין.

גמרא רבי"ל אומר שר"מ גזר בשוק העליון שהיה מצוי שם כובס נכרי, ור' חנינא אומר שהיו נותרים ערודות בירושלים ושקעו עולי הרגלים עד ארכובותיהם בדמם וחכמים לא אמרו להם כלום, רבי"ל אמר שכשפרדתו של רבי מתה טהור את דמה מטומאת נבילה, ושאל ר"א את ר' סימון עד כמה טיהרו ולא ענה לו, ושאל את רבי"ל ואמר שעד רביעית טהור, ויותר מכן טמא וכעס ר"א שר' סימון לא ענה לו, וכשר' ביבי אמר שמועה זו אמר לו ר' יצחק בר ביסנא עד כמה ואמר לו שטהור עד רביעית ויותר מרביעית טמא ובעט בו ואמר לו ר' זריקא וכי בגלל שהוא שואל אותך אתה בעט בו, אמר לו שלא היתה בו דעת כי שאל ר' תנין על הפסוק והיו חידק תלויים מנגד, זה הלוקח חיטים לשנה, ופחדת לילה ויומים זה הלוקח תבואה מהמכור, ולא תאמין בחיידק זה הלוקח פת מהאופה, ואני סומך על האופה, והעיד ר' יהושע בן פתורה שדם נבילות טהור והיינו מלחשיר אך הוא מטמא, ושנו במכשירין שדם השרץ מטמא בכשרו אך אינו מכשיר ואין דבר דומה לו, והיינו בשיעור טומאתו אך הוא מטמא בכשרו, ואמר ר' יוסי שנחלקו בזה אמוראים אם טמא או טהור המטמא כר' יהודה והמטהר כר' יהושע בן פתורה, ואמר רב אבדומא שמתברר כך כר' יהודה היה מורה הוראה בבית רבי.

לר' יוסי משנתינו הרוקים בירושלים באמצע הרחוב טמאים, ואף שאמר ר' אבהו בשם ר' יוסי בר חנינא שלא גזרו על הרוק בירושלים מדובר שהיה שם כובס נכרי.

כל השנה הטמאים הולכים שיבולת באמצע, והטהורים הולכים מהצד, והטמאים הולכים בצד והטהורים צריכים לפרוש, וברגל, הטהורים הולכים באמצע והטמאים בצד והולכים הטהורים סתם ואומרים לטמאים לפרוש.

הכלים הנמצאים בירידה טמאים ואמר ר' יוסי שנחלקו בזה אמוראים אך המצאותם בדרך ירידה היא ראייה שהם טמאים.

אבא שאול היה קורא למריצה ציפורן שהיא דומה לציפורן וקראו לה מריצה שמריצה את האבן לבית הקברות.

קופיץ שסכין קשורה לה היא כמותה.

משנה פרוכת שנטמאה בולד הטומאה טובלים אותה בפנים, ומיד מכניסים אותה ואם נטמאה באב הטומאה טובלים אותה בחוץ ושוחטים אותה בחיל מכיון שהיא צריכה הערב שמש ואם היא חדשה פורסים אותה בגג האצטבא שיראו העם את נוי עשייתה, רשב"ג אמר בשם ר"ש בן הסגן שעובי הפרוכת היה טפח ונעשתה מע"ב נימין ובכל נימה ונימה יש כ"ד חוטם, ארכה מ' אמה ורחבה כ' אמה ונעשתה מפ"ב ריבוא דינרי זהב וכל שנה עשו שתיים וג' מאות כהנים היו טובלים אותה.

גמרא אם היינו אומרים שחוט א' הוא כפול ושזור הוא ג' וא"כ כשכתוב משזר הוא ו' והיה כפול ד' סוגים וא"כ היה כ"ד ובברייתא שכתוב ל"ב צריך לומר שחוט הוא כפול שזור הוא ד' ומשזר הוא ח' כפול ד' זה ל"ב והברייתא שמונה מ"ח צריך לומר שחוט הוא כפול קליעה הוא ג' שזור הוא ו', משזר הוא י"ב כפול ד' הוא מ"ח.

במקום אחד כתוב מעשה רוקם ובמקום אחר כתוב מעשה חושב, מעשה רוקם הוא פרצוף אחד מעשה חושב הוא ב' פרצופים, ונחלקו ר' יהודה ור' נחמיה אם מעשה רוקם הוא ארי מבי' צדדים ומעשה חושב הוא ארי מצד אחד וחלק מצד ב' ולדעה שניה מעשה רוקם הוא ארי מצד אחד וחלק מצד שני ומעשה חושב הוא ארי מצד אחד ונשר מצד שני.

ר' יצחק בר בינא אומר בשם שמואל שמה שכתוב ג' מאות כהנים היו טובלים אותה הוא גוזמא וכן מה שכתוב בתמיד שהיה במזבח ג' מאות כור הוא גוזמא.

שאם דבר שאין קדושה לפניו צריך פרישה ק"ו כשיש קדושה לפניו שצריך פרישה, ורי' משרשיא דוחה שכתוב הזה כזה שאין קדושה לפניו, ורב אשי מתרץ פלא יתכן שבשמניי שאינו עיקר הרגל שארבו פרישה ואילו הרגל עצמו לא צריך פרישה ואף למ"ד ששמניי הוא רגל בפני עצמו

דף ג אך זה רק לענין פזר קשב ר"ת פייס זמן רגל קרבן שיר ברכה, אך לענין תשלומין של קרבן חגיגה הוא ודאי תשלומין של תחילת הרגל, שמי שלא עשה חגיגה ביום הראשון יכול לעשות כל החג וגם בשמיני.

אין לומר שנלמד פרישה לשבועות שזה יום אחד שעדיף ללמוד מה שקרבנו פר אחד ואלא אחד ואילו שבועות יש ב' אילים אך זה רק למ"ד שבינה"כ מביאים איל אחד ולמ"ד שיהיה"כ הוא ב' אילים א"כ אין הבדל בין יהיה"כ לשבועות, שלדעת רבי האיל שכתוב באחרי מות הוא האיל של מוספין ולר"א בר"ש הוא איל נוסף, ויש לומר שגם לר"א ביום אחד הוא לחובת היום ואחד למוסף ואילו שבועות שניהם הם חובת היום.

אין לומר שנלמד פרישה לראש השנה שהוא יום אחד שיו"כ לומדים ממילואים שזה פר ואיל שלו ולא שבועות ור"ה שזה של ציבור, אך זה רק לר' אישיה שנאמר בקטורת קח לך משלך, **עמוד ב** וגם בחצוצרות כסף נאמר עשה לך משלך, אך לר' יונתן שזה מהציבור נאמר קח לך שכביכול משלך אני רוצה יותר משלחה ואבא חנן אמר בשם ר"א שכתוב ועשית לך ארון עץ וכתוב ועשו ארון עצי שיטים שבזמן שישראל עושים רצונו של מקום הארון משלחה ואם אינם עושים רצונו של מקום יקחו משל משה, ויש לומר שרק בקטורת וחצוצרות נחלקו אבל במילואים לכ"ע לך משלך שכתוב קודם ואל בני וישראל תדבר לאמר קחו שיעיר עינים לחטאת ואח"כ כתוב ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ומשמע דוקא משלו וכן ביו"כ כתוב בזאת יבא אהרן אל הקודש בפר בן בקר לחטאת ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עיזים לחטאת וכתוב אח"כ והקריב את פר החטאת אשר לו ללמד שזה משלו.

רב אשי שולמדים יו"כ שהפר לחטאת והאיל לעולה ממילואים שהפר לחטאת והאיל לעולה ולא לומדים ר"ה ושבועות שהפר לעולה.

רבינא אומר שלומדים יו"כ שהוא עבודה כה"ג ממילואים שעבודה כה"ג ובשאר הרגלים העבודה בכל הכהנים, וללישנא בתרא לומדים יו"כ שהוא עבודה תחילה ממילואים שהעבודה היא תחילה ולא שאר הרגלים שאינם תחילה ואף הכוונה תחילה כה"ג כי זה לישנא קמא אלא תחילה במקום.

רב דימי אמר שר' יוחנן למד דבר אחד ממילואים ששלעשות לכפר לומדים ליו"כ בלבד, ולרבי"ל לומדים יו"כ בדברים, לעשות זה מעשה פרה ולכפר זה מעשה יו"כ, ולר' יוחנן מה שכתוב שבעת ימים קודם שירפה שמפרישים הכהן הוא רק למעלה ולא מדינא, ומה שר' מחסיה בר אידו אמר בשם ר' יוחנן שלומדים מכאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר לעשות זה מעשה פרה ולכפר זה מעשה יו"כ זה רק בשם רבו שהוא אמר בשם ר' ישמעאל שלומדים מלמעשה מעשה פרה ומלכפר לומדים מעשה יו"כ,

ר"ל שאל את ר' יוחנן שאם לומדים ממילואים נלמד משם שכל מה שכתוב בפרשה מעכב, וביו"כ ודאי אינו מעכב כי לא כתוב מפרישים לו כהן אחר אלא מתקינים ואין לומר שמתקינים הכוונה שגם מפרישים אותו שא"כ נכתוב בשניהם מתקינים או מפרישים, ור' יוחנן אמר לר"ל מהיכן אתה לומד אמר לו מסיני שכתוב וישכון כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי ואם כתוב ביום השביעי מדוע כתוב ששת ימים שמתקינים אלא זה מלמד שהבא למחנה שכינה צריך פרישת ו' ימים ומה שכתוב במשנה ז' ימים זה כר' יהודה בן בתירה

דף ד שחושש לטומאת אשתו שאם תמצא נדה הוא טמא ז' ימים.

ר' יוחנן הוכיח שאם לומדים ממלאים מובן שכלאים על הכה"ג ועל כהן השורף כל ז' ימים שהיה הזאה במילואים, אך אם לומדים מסיני קשה שלא היה שם הזאה ואף שבמילואים היה הזאת דם וכאן הוא הזאת מים אך שנו על זה שנכנסו מים תחת דם, ור"ל אמר שההזאה היא למעלה בעלמא, וישנה ברייתא כר' יוחנן שכמו שבמילואים פרש אהרן ז' ושימש יום אחד משה מסר לו כל ז' לחנוך, כך לדורות כה"ג פורש ז' קודם יהו"כ, ושני תי"ח מתלמידיו של משה ולא צדקים, מלמדים אותו כל ז' לחנוך בעבודה, וכן מפרישים את הכהן השורף את הפרה ללשכה בבירה בצפון מזרח ועל שניהם מזים כל ז' מכל חטאות שהיו שם ואף שבמילואים היה דם נכנסו כאן המים תחת הדם, וכן כתוב בפסוק כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר לעשות זה מעשה פרה ולכפר זה מעשה יו"כ, ואין לומר שבזאת מלמד על פר ואיל שא"כ היה צריך להיות כתוב בזה או באלה, ומה שצריך פסוק ולא מספיק ללמוד ממילואים כי אז היינו אומרים שרק בשנה ראשונה עושים פרישה ליוה"כ, או שרק כה"ג הראשון צריך פרישה ולא יותר ולכפר מלמד שגם לדורות יש פרישה.

ישנה ברייתא כר"ל שלומדים פרישה מסיני, שכתוב שמשה עלה בענן והתכסה והתקדש בו, כדי לקבל התורה בקדושה שלדעת ר' יוסי הגלילי מה שכתוב וישכון כבוד ה' על הר סיני וזה היה אחר עשרת הדברות שהם תחילה למי יום, ולר"ע נאמר וישכון מר"י **עמוד ב** ואז כסהו הענן להרוח' קרא אל משה וכל ישרא' עומדים, והפסוק בא לחלוק כבוד למשה, ולר' נתן הפסוק בא לומר שימרה את האכילה והשתיה שבמעיו שיהיה כמלאכי השרת, ולר' מתיא בן חרש הפסוק בא לאיים עליו כדי שתנתן התורה באימה ורתת זרוע כמו שכתוב עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה, ורב ביאר שבמקום גילה שם תהיה רעדה, ור' יוסי הגלילי ור"ע נחלקו במחלוקת רבנן ור' יוסי שרברבן התורה ניתנה בו בחודש ולר' יוסי בז' בחודש, לרבנן ניתנה בו ועלה בז' ולר' יוסי ניתנה בז' ועלה בז' ור' יוסי הגלילי סובר כרבנן שניתנה בו וא"כ הפסוק של ששה ימים נאמר אחר עשרת הדיברות ואז קרא ה' למשה ביום הז' לקבל את שאר התורה, שאם נאמר שקרא לו ה' לקבל את עשרת הדיברות הרי כבר קבל בו והענן הסתלק כבר, ור"ע סובר כר' יוסי שניתנה התורה בז', ולפ"ז מובן שביו"כ בתמוז ושמעו הלוחות שאז מסתיימים יום יום מו' סיון שיש כ"ד יום בסיון וט"ז יום בתמוז, אך לר' יוסי הגלילי יוצא שבכ"ג בתמוז נשברו הלוחות, וצריך לומר שהוא סובר שמי יום כוללים את ו' ימי הפרישה.

ר' אלעזר סובר כברייתא הזו שמשע וכל ישראל עמדו והקריאה היתה למשה לחלוק לו כבוד, ומה שכתוב קול לו כקול אלי שרק הוא שמע מזה מדובר באהל מועד ובסיני כולם שמעו, או שקריאה היא לכולם ודיבור הוא רק אליו.

ר' זריקא שאל בחילוק הפסוקים לפני ר"א או שאמר משמו, שכתוב מצד אחד ולא יכול משה לבא לאהל מועד כי שכן עליו הענן וכתוב ויבא משה בתוך הענן,

והוא הסביר שה' תפסו למשה והביאו בתוך הענן, ואצל ר' ישמעאל אמרו שכמו שכתוב ויבאו בני ישראל בתוך הלם וכתוב והמים להם חומה אלא שנעשה להם כשביל, וגם כאן היה שביל למשה בענן.

כתוב ויקרא אל משה וידבר והקדים קריאה לדיבור וזה מלמד דרך ארץ שיאמר משהו לחבירו רק אם קורא לו, ומלאמר למד ר' מוסיא שאם אמר לו תבירו דבר לא יאמר עד שיאמר לו לך אמור שכתוב וידבר ב' אליו מאהל מועד לאמר.

ר' יוחנן ור"ל סוברים שמה שכתוב במילואים מעכב ומה ששנו שנחלקו בזה ר' חנינא ור' יוחנן אם מה שכתוב במילואים מעכב או רק מה שמעכב לדורות מעכב בהם וכאן משמע שר' יוחנן הוא הסובר שמה שכתוב בהם מעכב, שר"ל שאל את ר' יוחנן שילמד ממילואים שמה שכתוב שם מעכב ור' יוחנן לא ענה שזה לא מעכב.

דף ה לרב יוסף נחלקו בסמיכה שאינה מעכבת לדורות שכתוב וסמך ונראה שאמנם הסמיכה אינה מכפרת כי הכפרה היא בדם, אלא זה מלמד שגם אם עשה את הסמיכה שיייר מצוה כאילו לא כיפר מן המובחר בכ"ז כיפר.

לר"נ בר יצחק נחלקו בתנופה שאינה מעכבת לדורות שכתוב לתנופה לכפר שודא אינה מכפרת שהרי הכפרה היא בדם אלא שגם אם עשה את התנופה שיייר מצוה אף שלא כיפר מן המובחר בכ"ז כיפר.

לרב פפא נחלקו אם פרישת שבעה מעכבת, שהרי אינה מעכבת לדורות שכתוב במשנה מתקינים כהן אחר ולא כתוב שמפרישים אותו.

לרבינא נחלקו בריבוי ז' ימים בחינוך הכהן ובמשיחה ז' ימים שאין מעכב לדורות שכתוב וכפר הכהן אשר הכהן אותו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו וכתוב קודם שבעת ימים ילבש הכהן תחתיו מבניו ומשמע שהיה לו ריבוי ז' ומשיחה ז' ואם היה ריבוי ז' ומשיחה יום אחד, או ריבוי יום אחד ומשיחה ז', אומר הפסוק ואשר ימלא את ידו מכל מקום, ומצאנו בפסוק ריבוי ז' לכתחילה ומשיחה ז' לכתחילה לומדים ממה שצריך פסוק למעשה אותה, או שהוקש בפסוק למשחה ולמלא את ידו וכמו שריבוי ז' ימים כך משיחה ז'.

טעמם של הסוברים שכתוב במילואים מעכב, שכתוב ועשית לארן ולבניו ככה שמעכב **עמוד ב** אך כל זה במה שכתוב בענין ומה שלא כתוב אמר ר"נ בר יצחק שלומדים גזירה שווה פתח פתח ולרב משרשיא לומדים לעכב מהפסוק ושמרתם את שמירת ה', ולרב אשי לומדים מכי כן צוותי לעכב.

משה רבינו אמר בקרבן ששרפו בני אהרן כי כן צוותי שיאכלו באנינות כאשר צוותי שאמר להם שעת מעשה כאשר צוה ה' ולא מעצמי אני אומר,

ר' יוסי בר חנינא אומר שבפרשת מילואים לא כתוב לבישת מכנסים, וכתוב קודם וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן ובהן לרבות מכנסים ועשירית האיפה ואמנם מכנסים כתובים בענין הבגדים, ועשירית האיפה לומדים מגזירה שוה מזה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' עשירית האיפה.

ר' יוחנן אמר בשם רשב"י שגם קריאת הפסוקים מעכב שכתוב ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' אפילו דיבור מעכב.

נאמר בברייתא כיצד הלבישם ולכאורה מה שהיה היה, ולעתיד לבא כבר יבוא משה ואהרן וידעו מה לעשות אלא להסביר הפסוקים, ונחלקו בני ר' חייא ור' יוחנן אם מלביש קודם את אהרן ואח"כ את בניו או יחד עם בניו. ואב"י אומר שלא נחלקו בתכונת ומצנפת שוודא אהרן קודם לבניו שהוא קודם בהם בין בצוואה ובין בעשיה אהרן קודם, ונחלקו באבנט אם אהרן קודם שכתוב ויחגור אותו אבנט ואח"כ כתוב ויחגור אותם אבנט ומי שסבור שלבשו בבית אחת הוא למד ממה שכתוב ותגרת אותם ומשמע כולם יחד, ואף שכתוב קודם ויחגור אתו אבנט ואח"כ כתוב ויחגור אותם אבנט

דף ו יש לומר שזה מלמד שאבנט של כה"ג שונה משל הדיוט שהוא נעשה מכלאים, ומי שלמד שאהרן קודם שכתוב ויחגור אותם בא ללמד שאבנטו של כה"ג הוא כשל כהן הדיוט ושניהם כלאים, וכתוב פעמיים ללמד שאהרן קודם, ולמ"ד שלבשו בבית אחת הכוונה שלבשו יחד ללא הפסק ביניהם, ולא ממש יחד.

מה שמפרישים הכה"ג לר"ל כסיני ולר' יוחנן כמילואים, ומה שפרש מאשתו אמר ר' יהודה בן בתירה שמה תמצא ספק נדה ויבא עליה ונטמא ז' ימים אך לא מדובר ברשע אלא שתמצא שהיא נדה לאחר בעילה, ואמרו לר' חסדא שלכאורה זה כר"ע שגדה מטמאה את בעולה ולרבנן אינה מטמאה את בעולה, ואמר רב חסדא שרברבן חלקו על ר"ע כשהיה שיהיו זמן של אחר אחר אך אם נמצאה נדה מיד אחר בעילה טמא לכ"ע.

ר' זירא רצה להוכיח שבעל נדה אינו נדה ממש ויכול לטבול ביום כי אם נאמר שטובל בלילה א"כ איך עובד עבודה כשלא היה הערב שמש, ורב שימי מנרדעא אמר שאפילו אם בועל נדה כנדה אך צ"ל שמפרישים אותו שעה אחת קודם השקיעה,

אך יש להוכיח מברייתא שכל חייבי טבילות טובלים ביום מלבד נדה ויולדת שטובלות בלילה, ומשמע שבעל נדה אינו טובל בלילה וצ"ל שכתוב נדה ומי שבא מכוחה,

ויש להוכיח ממה שכתוב בעל קרי כמעג שרץ בועל נדה כטמא משמע שזה לענין טבילה ויש לדחות שזה לענין טומאה אך לזה יש פסוק מפורש שבשניהם יש טומאת ז' **עמוד ב** וא"כ הם שוים בזמן הטבילה ויש לדחות שהם שוים לענין טומאה והחידוש הוא במה שכתוב בסופא שבעל נדה חמור שמטמא משכב ומושב בטומאה קלה דהיינו אוכלים ומשקים, אך יש להוכיח מברייתא מפורשת שכתוב שזב זבה מצורע ומצורעת בועל נדה וטמא מת טבילות ביום, נדה ויולדת טבילות בלילה,

מה שמפרישים אותו מבתו ולא מטומאת מת הוכיח מזה רב תחליפא בשם רבא שטומאת המת הותרה בציבור, ורבינא אומר שאפילו אם טומאת מת היא דחיה אך חששו לטומאת ביתו שהיא מצויה יותר ולא לטומאת מת.

לרב נחמן טומאת המת הותרה בציבור ולרב ששת היא דחיה, ואם יש טמאים וטהורים באותו בית אב לכ"ע הטהורים מקריבים ולא הטמאים, ונחלקו כשאין טהורים באותו בית אב שלר' ששת מטריחים להביא מבית אב אחר כיון שהטומאה רק נדחתה ולר"נ לא טורחים להביא מבית אב אחר שטומאה הותרה, וללישנא בתרא ר"נ סובר שגם כשיש טהורים באותו בית אב לא מחזרים אחר טהורים שהתורה התירה לגמרי טומאת מת.